

trykkelig, at det var en spøgefuld Bemærkning. Men selv om man nu har smilet lidt af dette Billede, er der dog ingen Tvivl om, at den Mand, der har udtalt det, har fuldstændig Ret.

Saa kom den højtærede Minister ind paa at omtale en lille Historie, der har staaet i forskellige Blade, og som er skrevet af en Mand, en Redaktør,ovre paa Lolland, om hvorledes det vilde gaa en Typograf efter Finansministerens Forslag. Den højtærede Minister morede jo Tinget med at oplæse Brudstykker af den Historie, og han henvendte sine Bebrejdelser direkte til mig for, at der maaske var nogle urigtige Tal i denne Historie. Da jeg ikke har skrevet Historien, men Manden har skrevet den med sit eget Navn under, maa han ogsaa staa til Ansvar for de Tal, han har brugt. Men selv om Tallene ikke ere rigtige, kan man dog ikke komme bort fra, at Toldskatterne hvile i Øjeblikket i høj Grad paa den ringest stillede Del af Befolkningen. Det er jo faktisk saaledes, at der næsten ikke er den Del eller Ting, en Arbejdsmand kan tage paa sin Krop, uden han maa svare Told deraf. Han svarer Told af sine Klæder, af sine Strømper, af den Hue, han bærer, han maa svare Skat af den Økse, hvormed han fælder Træer i Skoven, af den Hammer, hvormed han slaar Sten paa Landevejen. Og den højtærede Finansminister kan jo heller ikke komme bort fra, at han har været med til at forøge Skatten paa en hel Del Ting, som ere Nydelsesmidler for de allerfattigste Folk, og han kan ikke sige, at det spiller jo ingen Rolle, thi han gør den fattiges Pibe dyrere, han gør den Tobak dyrere, som den fattige kommer i sin Pibe, han gør den Saft dyrere, som hans Kone kommer i Sødsuppen, de Svedsker og de Rosiner dyrere, som hun bruger dertil. Det kan der ikke kattes udenom. Og den højtærede Finansminister kan jo sige, at det spiller ikke saa stor en Rolle, men jeg vil sige, at naar en Elitearbejder paa Landet, som det er oplyst, kun kan tjene 592 Kr. om Aaret paa egen Kost, saa vil virkelig hver eneste 10-Øre, han kommer til at betale mere, mærkes, og hver eneste Krone være et Afsavn for ham.

Derfor havde jeg ventet og haabet, at Venstres Finansminister havde forelagt et betydelig mere demokratisk Forslag. Saa siger Finansministeren til os: Ja, det er jeg ogsaa villig til, men jeg maa have Kompensation, jeg skal bygge Jernbaner, jeg skal have en Retsreform gennemført

o. s. v. Jeg vil sige til den højtærede Minister, at hvis han fremdeles skulde blive ved at beholde de nuværende trykkende Toldskatter, for at vi kunne faa ny Jernbaner byggede, maa han hellere lade være at bygge de ny Jernbaner, for af de Folk, der maa betale disse Skatter, er det dog kun en mindre Part, der kører paa hans Jernbaner. Og saa maa vi hellere undvære en Retsreform, for det er jo dog heldigvis kun den ringeste Del af Danmarks Befolkning, der kommer i Berøring med Retten. Men navnlig undrer det mig at høre den højtærede Finansminister sige — og det lagde han allermost Vægt paa —, at han skulde have 1,600,000 Kr. aarlig til Tiendeaflysningen. Jeg havde nemlig ikke tænkt mig, at den højtærede Finansminister havde Mod til at fortælle Husmændene og Arbejderne paa Landet, at vi kunne ikke faa ny Nedsættelser i Toldskatterne, fordi han skal bruge 1,600,000 Kr. aarlig til Tiendeaflysningen. Jeg tror ikke, det vil være rigtig heldigt for den højtærede Finansminister at sige det, for ude paa Landet vide de udmærket godt, at Tiendeaflysningen væsentlig kommer Godsejere, Proprietærer og Storbønder til gode. Jeg har været med til at stemme for Tiendeaflysningen, og jeg har gjort det med Glæde, men jeg vil ærligt sige, at jeg fortryder det i højeste Grad, hvis det skal være Meningen, at vi, fordi vi have stemt for den, ikke kunne faa yderligere Nedsættelse i Toldskatterne.

Ellinger: Ved en Toldlovgivning drejer det sig dels om Hensynet til Statskassen, dels om Hensynet til Erhvervslevet og dels om Konsumenternes Interesser, naturligvis særlig den mindst bemidlede Dels.

Hvad Hensynet til Statskassen angaar, stille Finansministrene i Tidernes Løb meget nær de samme Fordringer med Hensyn til Kompensation. De kunne gaa langt ned med Nedsættelsen, men maa til Gengæld have saa mange Penge i Statskassen, at Mindreindtægten derved bliver omkring et Par Mill. Kr. For saa vidt er Forholdet uforandret.

Hvad Hensynet til Erhvervslevet angaar, er det allerede af den Grund i højeste Grad nødvendigt nu at gennemføre en Toldlov, at den Usikkerhed, som i en Aarrække har hersket i Haandværk og Industri, og som paa mange Maader har virket hemmende, kan afløses af Sikkerhed. Jeg kan ganske vist paa ingen Maade tiltræde det Udtryk, den højtærede Finansminister for-